

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 7

§ 1. ALGEMEEN

In het kader van de vereenvoudiging van de belastingwetgeving wordt bij het onderhavige ontwerp van wet voorgesteld het Besluit op de Loonbelasting 1940 — hierna aangeduid als het Besluit — door een nieuwe wettelijke regeling van de loonbelasting te vervangen. Evenals de geldende heffing van dezelfde naam zal de belasting van werknemers worden geheven en wel door inhouding op het loon.

Tot het invoeren van een heffing bij de bron van bepaalde bestanddelen van het inkomen is, nadat het buitenland daarin reeds was voorgegaan, hier te lande een eerste poging gedaan bij het ontwerp van wet tot heffing van een nationale inkomsten- en winstbelasting en wijziging van enkele belastingwetten (Zitting 1938—1939 — 403). Volgens dat wetsontwerp zou onder meer, naast de inkomstenbelasting, geheven volgens de Wet op de Inkomstenbelasting 1914, een loonbelasting worden geheven ten bedrage van 2 % van het loon, welke belasting verschuldigd zou zijn door de werkgever en op het loon zou worden ingehouden. Op gelijke wijze zou, door inhouding bij de bron, een rentebelasting worden geheven ten bedrage van 2 % van de daaraan onderworpen inkomsten uit roerend kapitaal.

Hoewel bij de regeling van dat wetsontwerp de draagkracht van de belastingplichtige niet geheel buiten beschouwing werd gelaten, droegen deze heffingen door hun proportioneel tarief en de omstandigheid dat zij niet met de inkomstenbelasting zouden worden verrekend veeleer een zakelijk dan een persoonlijk karakter. Van andere aard is de inkomstenbelasting welke ingevolge artikel 1 van het Besluit op de Loonbelasting 1940 van 1 januari 1941 af onder de naam loonbelasting van werknemers wordt geheven door inhouding op het loon en welke, indien een aanslag in de inkomstenbelasting wordt opgelegd, daarmee wordt verrekend. Deze bronbelasting, geheven met inachtneming van dezelfde draagkracht bepalende factoren als de inkomstenbelasting, fungeert voor het merendeel der werknemers tevens als eindheffing; slechts in een betrekkelijk klein aantal gevallen, waarin tengevolge van het genieten van een enigszins betekend bedrag aan neveninkomsten of door bepaalde andere oorzaken de heffing bij de draagkracht ten achter blijft, wordt daarop een correctie toegepast door het opleggen van een aanslag in de inkomstenbelasting. Juist deze omstandigheden verhogen de betekenis welke de loonbelasting in het stelsel van de belastingen naar het inkomen inneemt. Van enkele miljoenen belastingplichtigen wordt aldus de inkomstenbelasting uitsluitend geheven door inhouding op het loon, zodat het bedrag dat zij in handen krijgen, geheel in de private sfeer kan worden gebruikt en reservering voor latere betaling van over het loon verschuldigde belasting achterwege kan blijven, terwijl voor vele anderen de inkomstenbelasting voor een groter of kleiner deel door de reeds geheven voorheffing wordt gedelgd. Dit is uiteraard van te meer belang naarmate het belastingtarief hoger is.

Is de heffing van een loonbelasting bij de bron, welke voor zeer velen de inkomstenbelasting geheel of grotendeels vervangt, van groot belang voor de belastingplichtigen zelve, ook heeft deze belasting boven een heffing door middel van aan-

slagen voor, dat de heffing en invordering in haar geheel minder arbeid vergt. Hieraan kan worden toegevoegd, dat het stelsel van de loonbelasting, medebrengende dat de voldoening van verschuldigd geworden bedragen verzekerd is, uiteraard op de opbrengst van de belasting een gunstige invloed heeft.

Tegenover deze voordelen staat onmiskenbaar dat, zo men de loonbelasting van de zijde van de werkgevers uit beziet en daarbij mede let op de verplichtingen die ingevolge de sociale-verzekeringwetten op hen rusten, de medewerking, welke de Overheid in dezen van hen vraagt, een zware last op de schouders van de werkgevers vormt. Dit aan de heffing verbonden nadeel legt op de Overheid de taak om door het scheppen van een zo eenvoudig mogelijke regeling de administratieve last voor het bedrijfsleven tot een minimum te beperken. Het is dit aspect van de heffing, dat de aanleiding heeft gevormd tot de indiening van de wetsontwerpen, welke geleid hebben tot de wetten van 24 december 1953 (*Stb.* 577 en 589), waarbij als eerste fase van de coördinatie met de premieheffingen ingevolge sociale-verzekeringwetten een coördinatie van het loonbegrip tot stand is gekomen. In dit verband wordt er te dezer plaatse reeds op gewezen dat, zoals nader zal worden toegelicht, het onderhavige wetsontwerp tevens voorstellen bevat tot verdere uitbouw van de coördinatie tussen de loonbelasting en de sociale-verzekeringwetten en wel door wederzijdse aanpassing van de begrippen werknemer en werkgever.

De vorengeschetste voor- en nadelen afwegende lijdt het, naar het oordeel van de ondergetekende, geen twijfel dat het bestaande systeem van heffing van de loonbelasting bestendig dient te worden. Het ontwerp van wet beoogt dan ook geen principiële wijziging te brengen in het heffingsstelsel van deze inkomstenbelasting bij de bron.

Evenals thans maakt de samenhang tussen de loonbelasting en de inkomstenbelasting het noodzakelijk, dat de gemeenschappelijke grondslagen van deze heffingen ook in hun formulering met elkaar overeenstemmen. Zulks zou aanleiding kunnen geven om de regelen inzake deze grondslagen, zoals die betreffende het loon, de aftrekbare kosten, de persoonlijke verplichtingen, de buitengewone lasten, de aftrekbare giften, de indeling in tariefgroepen en de kinderaftrek, uitsluitend op te nemen in de wettelijke regeling inzake de inkomstenbelasting en derhalve wat het onderhavige wetsontwerp betreft met een verwijzing naar die regelen te volstaan. Een dergelijke, op formele gronden toegepaste verdeling van de regeling inzake de loonbelasting over twee afzonderlijke wetten zou echter aan de overzichtelijkheid en de eenvoud van de materie niet ten goede komen. Het verdient daarom naar de mening van de ondergetekende de voorkeur de grondslagen van de heffing volledig in het onderhavige wetsontwerp op te nemen. In het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958 is in het algemeen een overeenkomstige gedragslijn gevolgd. Een enkele maal is hierop in dat ontwerp een uitzondering gemaakt; dit is met name het geval in artikel 20, alwaar voor de betekenis van de begrippen loon en dienstbetrekking wordt verwezen naar de wettelijke bepalingen betreffende de loonbelasting.

In het vorenstaande is reeds gewezen op het grote belang, gelegen in de omstandigheid dat de loonbelasting voor het

merendeel van de werknemers als eindheffing fungeert. Het is dan ook wenselijk, dat de uit de techniek van de heffing voortvloeiende verschillen met de inkomstenbelasting zo beperkt mogelijk blijven. Hiervan uitgaande is het naar het oordeel van de ondergetekende verantwoord, ter verkrijging van een grotere overeenstemming met de inkomstenbelasting, in de heffingsregeling van de loonbelasting enige verfijning aan te brengen. Hij heeft hierbij het oog op de verschillen welke voortvloeien uit de omstandigheid, dat bij de inkomstenbelasting het tarief wordt toegepast op het in het kalenderjaar genoten inkomen, terwijl bij de loonbelasting de over elk loontijdvak genoten beloning afzonderlijk aan het tarief wordt onderworpen. Dit kan ertoe leiden, dat over sterk wisselende looninkomsten in een jaar meer loonbelasting wordt geheven dan aan inkomstenbelasting verschuldigd zou zijn geweest. Een dergelijk verschil openbaart zich bij de huidige regeling eveneens met betrekking tot de verwervingskosten, de persoonlijke verplichtingen en de buitengewone lasten: worden dergelijke uitgaven in de loop van het jaar gedaan, dan kunnen zij slechts tot een vermindering leiden van de loonbelasting over de nog niet verstreken loontijdvakken van het kalenderjaar.

Ten einde aan deze bezwaren tegemoet te komen acht de ondergetekende het wenselijk de ten aanzien van sterk wisselende beloningen reeds bestaande mogelijkheid tot herrekening van de loonbelasting over een kwartaal of half jaar uit te breiden tot een herrekening over het gehele jaar en een zodanige herrekening eveneens mogelijk te maken voor gevallen waarin verminderingen wegens aftrekbare kosten e.d. niet voor het gehele jaar tot gelding kunnen worden gebracht. Aangezien voor de uitwerking van deze regeling een vrij uitvoerig complex van voorzieningen van meer technische aard nodig is en het ook wenselijk is deze gemakkelijk te kunnen aanpassen aan de overige uitvoeringsvoorschriften van de loonbelasting, wordt bij artikel 31, tweede lid, onder c, voorgesteld de nadere uitwerking door de Minister te doen geschieden.

Het ligt voor de hand dat de jaarlijkse herrekening van de loonbelasting zoveel mogelijk door de werkgever geschiedt. In vele gevallen zal dit tevens een verlichting van de loonadministratie medebrengen, omdat bij een jaarherrekening de thans door de werkgever toegepaste vier kwartaalherrekeningen of twee halfjaarserrekeningen kunnen vervallen. Indien de werknemer niet het gehele jaar bij dezelfde werkgever in dienst is geweest en in andere gevallen waarin de herrekening door de werkgever op te grote bezwaren stuit, zou de herrekening door de inspecteur kunnen plaatsvinden.

Van geheel andere betekenis dan de samenhang tussen de loonbelasting en de inkomstenbelasting is het verband tussen de loonbelasting en de premieheffingen ingevolge de sociale-verzekeringswetten. Hier vloeit de samenhang niet voort uit een overeenstemming in karakter tussen de heffingen, doch uit de enkele omstandigheid dat zij, hoewel een totaal verschillend doel beogende, het loon als gemeenschappelijke grondslag hebben. Ondanks dit gemeenschappelijke uitgangspunt hebben de wederzijdse wettelijke regelingen echter lange tijd zodanige verschillen vertoond, dat zij de loonadministratie van de werkgever belangrijk hebben verzwaaard. Nadat de z.g. Coördinatie-Commissie een onderzoek had ingesteld naar de mogelijkheden van een coördinatie en voorstellen tot wetswijziging had voorbereid, is bij de hierboven reeds ter sprake gekomen coördinatie wetten een eerste en belangrijke stap gezet op de weg naar een vereenvoudiging van de uitvoering dezer heffingen door een verstrekkende unificatie van het wettelijk loonbegrip en van enige andere voor de coördinatie van belang zijnde bepalingen.

In het onderhavige wetsontwerp is er zorgvuldig voor gewaakt de toen bereikte overeenstemming niet in gevaar te brengen. De bij voormelde wetten tot stand gekomen formuleringen zijn daarom zoveel mogelijk ongewijzigd overgenomen. Met name is zulks het geval ten aanzien van de omschrijving van het loonbegrip (artikelen 9 tot en met 13 van het wetsontwerp). De bij de coördinatie wetgeving gehandhaafde verschillen met het loonbegrip van de sociale-verzekeringswetten zijn ook thans blijven bestaan. Zij hebben betrekking op het aandeel van de

werknemer in de premies ingevolge de Ziektewet en de Werkloosheidswet — welk aandeel alleen op het fiscale loon in mindering kan worden gebracht — alsmede op de werkgeversbijdrage in de ziekenfondspremie en op de aanspraak op kinderbijslag welke alleen fiscaal tot het loon worden gerekend. De administratieve overbrugging van die verschillen vindt thans plaats door toepassing van een bijzonder loonbelastingtarief, vervat in de z.g. coördinatie tabel, waarin voormelde negatieve en positieve bestanddelen van het loon zijn verdisconteerd. Deze handelwijze kan ingevolge artikel 19, vierde lid, van het ontwerp toepassing blijven vinden.

Uit een oogpunt van vereenvoudiging van de loonadministratie is niet minder belangrijk, dat het onderhavige wetsontwerp tevens de voorstellen bevat om te komen tot een onderlinge aanpassing van de begrippen werknemer en werkgever voor de loonbelasting en voor de sociale-verzekeringswetten. Te dezer zake heeft, op basis van de aanbevelingen van de Coördinatie-Commissie, nader overleg plaats gevonden met het Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid. De resultaten daarvan zijn thans, voor wat de loonbelasting betreft, neergelegd in het onderhavige wetsontwerp. De wijzigingen, welke in verband daarmee moeten worden aangebracht in de sociale-verzekeringswetgeving worden bij een afzonderlijk wetsontwerp voorgesteld. De voorbereiding daarvan is, mede omdat ter zake advies moet worden gevraagd aan de Sociale Verzekeringsraad, nog niet zo ver gevorderd, dat dit wetsontwerp gelijktijdig met het ontwerp van wet op de loonbelasting kan worden ingediend.

Op de afbakening van het begrip werknemer wordt bij de toelichting op de artikelen 2 tot en met 5 teruggekomen. Te dezer plaats wordt echter reeds opgemerkt dat dit begrip voor de loonbelasting in zoverre ruimer is dan het begrip werknemer voor de premieheffingen, dat tot de kring van belastingplichtigen ook behoren zij die — b.v. als genussioeneerden — inkomsten genieten uit een vroegere dienstbetrekking. Deze omstandigheid leidt er noodzakelijkerwijs toe, dat in die gevallen de loonbelasting soms moet worden ingehouden door een ander dan de eigenlijke werkgever, b.v. door de pensioenstichting of de verzekeringsmaatschappij die het pensioen uitkeert.

Vat het Besluit laatstbedoelde pseudo-werkgever en de eigenlijke werkgever samen in de term werkgever, het thans aangeboden ontwerp bedient zich te dezen van het woord „inhoudingsplichtige”, dit in navolging van de in het ontwerp van de Algemene wet inzake rijksbelastingen aanvaarde terminologie met betrekking tot de tot inhouding van belasting gehouden personen. De term inhoudingsplichtige bestrijkt voor de loonbelasting zowel de eigenlijke werkgever als de personen genoemd in artikel 6, eerste lid, letters b en c, van het ontwerp, te weten, onderscheidenlijk, hij die uit vroegere dienstbetrekking tot hemzelf of tot een ander aan een of meer personen loon verstrekt en degene, die uit een bestaande dienstbetrekking tot een ander loon uitkeert, zoals de organen, belast met de uitvoering van de sociale-verzekeringswetten. Deze wijziging biedt tevens het voordeel, dat nu een einde komt aan de thans bestaande incongruentie, dat het Besluit het begrip werkgever in ruime zin bezigt door daaronder ook vorenbedoelde pseudo-werkgever te begrijpen, terwijl de sociale-verzekeringswetten dat begrip voor de eigenlijke werkgever hebben gereserveerd.

Wat de in het wetsontwerp neergelegde vereenvoudigingen van fiscaal-technische aard betreft, kan er allereerst op worden gewezen dat de bijzondere voorheffing op de inkomstenbelasting, waaraan sommige periodieke uitkeringen van publiekrechtelijke aard thans zijn onderworpen ingevolge de Tweede Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941 — welke voorheffing, hoewel geen loonbelasting zijnde, op dezelfde wijze als deze wordt geheven — in de loonbelasting zal worden geïncorporeerd. Tot deze uitbreiding van de werkingssfeer van de loonbelasting wordt de mogelijkheid geopend door artikel 32. Volgens dit artikel zal de loonbelasting voorts mede kunnen worden geheven van lijfrenten en andere periodieke uitkeringen welke aan de inkomstenbelasting zijn onderworpen. Hierbij kan in het bijzonder worden gedacht aan periodieke uitkeringen welke zijn verschuldigd door verzekeringsmaatschap-

pijen en andere rechtspersonen. In dit verband moge eraan worden herinnerd, dat aan artikel 59, eerste lid, 1°, van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, thans de bevoegdheid kan worden ontleend om niet alleen ook laatstbedoelde inkomsten, doch in het algemeen alle andere inkomsten dan die, welke reeds onder de loon- of de dividendbelasting vallen, aan een voorheffing bij wijze van inhouding te onderwerpen. De nieuwe opzet is dus in zoverre beperkter, dat slechts de in artikel 32 omschreven groepen van periodieke uitkeringen in de loonbelasting kunnen worden betrokken.

Niet alleen ten aanzien van de kring van personen waarop de loonbelasting kan worden toegepast, doch ook bij de opbouw van het voorwerp der heffing is bij het wetsontwerp een eenvoudiger constructie gevolgd dan aan de tegenwoordige heffing ten grondslag ligt. Volgens de huidige bepalingen wordt n.l. met de kosten tot verwerving van het loon, de persoonlijke verplichtingen, de buitengewone lasten en de aftrekbare giften rekening gehouden, niet bij het vaststellen van het fiscale loon, doch bij het toepassen van de loonbelastingtabel. Het wetsontwerp daarentegen definieert in artikel 9 het voorwerp van de belasting — het zuivere loon — als het loon, verminderd met de zo juist genoemde aftrekposten, waardoor naar het oordeel van de ondergetekende een eenvoudiger en begrijpelijker constructie van het object van de heffing wordt verkregen. Het begrip zuiver loon correspondeert dus met het begrip inkomen van artikel 3, derde lid, van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958.

De regeling betreffende de indeling van de belastingplichtigen in tariefgroepen en de kinderaftrek komt in het algemeen overeen met de te dezer zake voorgestelde bepalingen van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958. Slechts op twee punten bestaat verschil.

Het eerste verschil betreft de peildatum en houdt verband zowel met het heffingssysteem van de loonbelasting als met de coördinatie ten opzichte van de sociale-verzekeringswetten. Het heffingssysteem van de loonbelasting brengt mede, dat bij de inhouding van de verschuldigde belasting slechts rekening kan worden gehouden met omstandigheden welke zich vóór het tijdstip van de inhouding hebben voorgedaan. De peildatum moet daarom vóór het tijdstip van inhouding liggen. Uit de coördinatie met de sociale-verzekeringswetten, met name uit de handhaving van het bijzondere tarief waarin de aanspraak op kinderbijslag is verdisconteerd, vloeit voort dat de peildatum voor de kinderaftrek gelijk moet zijn aan die voor de kinderbijslag. In verband hiermede wordt voorgesteld de kinderaftrek, evenals thans het geval is, te doen beoordelen naar de toestand op de eerste dag van het kalenderkwartaal. Ten einde de regeling zo eenvoudig mogelijk te houden, acht de ondergetekende het wenselijk dat voor de indeling in tariefgroepen dezelfde peildatum wordt aangehouden. Bij huwelijk van de werknemer zal derhalve met ingang van het daaropvolgende kwartaal tariefgroep II toepassing vinden.

Het tweede verschil bestaat hierin dat met de extra-aftrek voor de in artikel 23, vierde lid, tweede volzin, genoemde kinderen, voor wie drievoudige kinderaftrek wordt genoten, wordt rekening gehouden door op het loon vaste — van het loontijdvak afhankelijke — bedragen te korten, zulks in afwijking van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958, waarin de hierbedoelde aftrek volgens de tabel loopt. Het eerst bedoelde systeem van een extra-aftrek tot een vast bedrag is ingevoerd bij de in december 1953 tot stand gekomen coördinatiewetgeving. In herinnering moge worden gebracht dat in het kader van die coördinatie een bijzondere tabel, de z.g. coördinatie tabel, tot stand is gekomen waarin o.m. de aanspraak op kinderbijslag is verdisconteerd. Een zodanige administratieve vereenvoudiging is slechts mogelijk, indien aanspraak op kinderbijslag bestaat voor een gelijk aantal kinderen als waarvoor kinderaftrek wordt genoten. Voor de kinderen die voor de fiscale aftrek dubbel of drievoudig tellen, bestaat echter slechts aanspraak op enkelvoudige kinderbijslag. De daardoor ontstane complicatie bij de toepassing van de bijzondere tabel is toen ondervangen door het verlenen van een extra-aftrek op het loon. Volgens de voorgestelde Algemene

Kinderbijslagwet (Zitting 1957—1958 — 4953) zal voor kinderen, waarvoor fiscaal een drievoudige aftrek geldt, slechts dubbele kinderbijslag worden genoten, welke complicatie op analoge wijze zal moeten worden ondervangen.

Het wetsvoorstel is ook in zoverre eenvoudiger dan de huidige regeling, dat van een aantal onderwerpen van meer administratieve aard, zoals die welke betrekking hebben op de werknemersverklaring, de loonbelastingkaart, de loonadministratie e.d., welke thans uitvoerig in het Besluit zijn geregeld, alleen de hoofdzak in het wetsontwerp (artikelen 26 en 27) is opgenomen, terwijl de nadere uitwerking wordt overgelaten aan de Minister van Financiën.

Nu het ontwerp van de Algemene wet inzake rijksbelastingen een algemene regeling bevat omtrent de afdracht van belasting op aangifte, de naheffing van ten onrechte niet afgedragen belasting, de rechtsmiddelen, het verstrekken van inlichtingen en de inzage van boeken en bescheiden, terwijl in dat ontwerp eveneens de daarop betrekking hebbende bepalingen van strafrecht en strafvordering zijn opgenomen, kan in het onderhavige wetsontwerp een behandeling van die onderwerpen achterwege blijven.

§ 2. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1. Aan de aanduiding van de loonbelasting als een directe belasting liggen geen andere dan praktische overwegingen ten grondslag. Ten gevolge van deze betiteling zullen n.l. de voor directe belastingen geldende wettelijke heralingen automatisch op de loonbelasting van toepassing zijn. Gewezen kan o.m. worden op de bepalingen ter bevordering van de richtige heffing, voorkomende in hoofdstuk VI van het ontwerp van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, alsmede op de Wet van 22 mei 1845 (*Stb.* 22) op de invordering van 's Rijks directe belastingen.

Op een tweetal punten is het echter naar de mening van de ondergetekende wenselijk een bijzondere voorziening te treffen.

In de eerste plaats zou namelijk de toepasselijkheid van de algemene invorderingsbepalingen tot gevolg hebben dat de betaling van naheffingsaanslagen in de loonbelasting — welke thans binnen een maand na de dagtekening van het aanslagbiljet moeten worden voldaan — zou kunnen geschieden in ten minste vijf maandelijkse termijnen. Hiertoe bestaat, naar het oordeel van de ondergetekende, geen aanleiding. Bij artikel 29 wordt daarom voorgesteld voor naheffingsaanslagen in de loonbelasting de huidige betalinstermijn te handhaven.

De aanduiding van de loonbelasting als een directe belasting zou er in de tweede plaats toe leiden, dat voor de verantwoording van de door middel van naheffingsaanslagen geïnde loonbelasting zou gelden het regime van artikel 20 van de Comptabiliteitswet 1927, volgens hetwelk tot de opbrengst van een dienstjaar wordt gerekend de opbrengst van een boekings-tijdvak. Het overgrote deel van de loonbelasting — en in het algemeen van alle belastingen welke worden geheven bij wijze van voldoening of afdracht op aangifte — wordt evenwel niet op aanslag doch op aangifte ontvangen en valt derhalve onder het z.g. kasstelsel, geregeld in artikel 17 van deze wet. Het ligt daarom voor de hand tevens de ontvangsten op naheffingsaanslagen, waarvoor ook thans de regeling van artikel 17 geldt, onder deze regeling te houden. Hiertoe is in Hoofdstuk VII opgenomen een artikel 34, houdende wijziging van artikel 20 van de Comptabiliteitswet 1927.

Artikelen 2 t/m 5. Deze artikelen geven een omschrijving van het begrip werknemer en bepalen dus de omvang van de subjectieve belastingplicht voor de loonbelasting. Een verdere afbakening van de werkingssfeer van de loonbelasting wordt gegeven in de bepalingen over het loonbegrip en over het nieuwe begrip inhoudingsplichtige, dat, zoals reeds in § 1 van deze toelichting is uiteengezet, in het wetsontwerp is geïntroduceerd in navolging van de te dezen in het ontwerp van de Algemene wet inzake rijksbelastingen gebezigde terminologie. De begrippen werknemer, loon en inhoudingsplichtige

vormen derhalve de pijlers waarop de heffing van de loonbelasting rust. Het gemeenschappelijk uitgangspunt van elk dezer begrippen is de dienstbetrekking. Werknemer dan, is degene die in dienstbetrekking staat, inhoudingsplichtige degene tot wie iemand in dienstbetrekking staat en loon al datgene wat uit de dienstbetrekking wordt genoten. De dienstbetrekking vormt mede het uitgangspunt voor de verdere uitbouw van de onderwerpelijke begrippen. Loon is ook hetgeen uit een vroegere dienstbetrekking wordt genoten (b.v. eigen pensioen, weduwen- en wezenpensioen) en de geniet er daarvan is eveneens werknemer, terwijl degene die dit loon verstrekt mede tot inhoudingsplichtige wordt gestempeld.

Naast de uitbreiding van het begrip werknemer tot hen die loon genieten uit een vroegere dienstbetrekking staan de ficties van de artikelen 3 en 4, welke een aantal groepen van personen, omtrent wie gemakkelijk twijfel kan rijzen of zij wel in dienstbetrekking staan of wier arbeidsverhouding zeer ver met die uit een dienstbetrekking overeenstemt, onder het begrip werknemer brengen. Wie in deze gevallen als inhoudingsplichtige wordt beschouwd, wordt omschreven in artikel 7.

Bij de algemene definitie die artikel 2 geeft van het begrip werknemer, verdient het aandacht, dat het bezigen van de term inhoudingsplichtige een beperking van het begrip werknemer inhoudt. In verband met het bepaalde in artikel 6 wordt n.l. degene die bij een buitenlandse werkgever in dienst is niet als werknemer beschouwd.

De fictie, vervat in het tweede lid van artikel 2, is bij deze omschrijving van het begrip werknemer nodig om overheidsuitkeringen, welke voortvloeien uit een dienstbetrekking tot een niet-inhoudingsplichtige, b.v. een buitenlandse werkgever, aan de loonbelasting onderworpen te houden.

De ficties, vervat in artikel 2, vierde en vijfde lid, zijn ontleend aan het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958, artikel 41, derde lid, en artikel 42, tweede lid; nopens hun inhoud moge daarom worden verwezen naar de toelichting bij de laatstgemelde artikelen. Deze ficties zijn in dit ontwerp opgenomen om de inkomstenbelasting, verschuldigd door personeel op vervoermiddelen in het internationale verkeer, zoveel mogelijk bij de bron, dus in de vorm van loonbelasting, te doen heffen.

Een afwijking van hetgeen thans geldt, brengt de bepaling van het zesde lid van artikel 2, volgens welke, in navolging van artikel 5, tweede lid, van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958, het wezenpensioen — en in het algemeen al hetgeen een kind uit de dienstbetrekking van zijn ouder geniet — steeds geacht wordt door het kind te zijn genoten, ook al heeft de langstlevende ouder het wettelijk vruchtgenot. Niet de ouder, doch het kind wordt dus als werknemer beschouwd.

De aanduiding als dienstbetrekking van de arbeidsverhouding van de in artikel 3, onder *a*, *b* en *c* bedoelde categorieën van personen geschiedt voornamelijk uit een oogpunt van coördinatie met de sociale verzekering. In het bijzonder wat de onder letter *a* bedoelde tussenpersonen betreft, is voorts overwogen, dat het uit praktisch oogpunt grote bezwaren ontmoet om aan de hand van telkens verschillende feitelijke omstandigheden waaronder die personen hun arbeid als zodanig verrichten, uit te maken of al dan niet een dienstbetrekking aanwezig is.

De in artikel 3, letter *d*, bedoelde personen (de z.g. deelvisers) vallen ook thans onder de loonbelasting ingevolge de Beschikking loonbelasting deelvisers. In verband met de coördinatie met de sociale-verzekeringswetgeving zondert de onderwerpelijke bepaling uit de deelvisser die exploitant of mede-exploitant is van het vaartuig en daardoor in het algemeen als zelfstandige moet worden beschouwd.

De in artikel 3, letter *e*, genoemde commissaris van een naamloze vennootschap wordt ook volgens de geldende bepalingen als werknemer beschouwd. Ten aanzien van de bestuurder van een vereniging, die volgens de jurisprudentie thans eveneens onder de loonbelasting valt, is geen bijzondere bepaling opgenomen. Dit houdt verband met de omstandigheid, dat het niet wenselijk is deze bestuurder als zodanig onder de

werking van de sociale-verzekeringswetten te brengen. Voortaan zal er dus slechts in het geval dat hij in dienstbetrekking staat tot de vereniging, loonbelasting verschuldigd zijn.

Artikel 4 noemt een aantal groepen van gevallen die eveneens onder de loonbelasting zullen vallen, mits daarvoor bij algemene maatregel van bestuur nadere regelen zijn gesteld. Voor de gevallen genoemd onder de letters *a* tot en met *d* zijn thans bij Ministeriële beschikking eveneens bijzondere regelingen getroffen, waarbij de voorheffing is aangepast aan de bijzondere omstandigheden welke zich in elk van die gevallen voordoen. De uitbreiding, bedoeld onder letter *f*, is opgenomen omdat het wenselijk is ook hier de loonbelasting aan te passen aan de sociale-verzekeringswetten, onder welke werkingsfeer ook personen kunnen vallen die, anders dan in dienstbetrekking of in aangenomen werk of als thuiswerker, tegen beloning persoonlijk arbeid verrichten. Aangezien het twijfelachtig is of onder de omschrijving van letter *f* ook gebracht kan worden de bijzondere arbeidsverhouding van cursisten aan de Regionale werkplaatsen voor vakopleiding voor volwassenden, is voor deze groep een afzonderlijke bepaling opgenomen onder letter *e*.

De in artikel 5 geregelde uitzondering is opgenomen met het oog op de coördinatie met de sociale-verzekeringswetten, volgens welke een leerling die uitsluitend onderricht geniet, in de regel niet verzekerd is. Ook zonder deze bepaling zou een dergelijke leerling, hoewel hij veelal als werknemer zou moeten worden beschouwd, vrijwel nimmer loonbelasting verschuldigd zijn.

Artikelen 6, 7 en 8. Hierboven is reeds opgemerkt, dat het begrip inhoudingsplichtige is opgebouwd uit het begrip dienstbetrekking. Evenals onder de huidige regeling wordt niet alleen degene tot wie een of meer personen in dienstbetrekking staan, de eigenlijke werkgever dus, maar ook hij die uit een vroegere dienstbetrekking tot hemzelf of tot een ander loon verstrekt, dus b.v. de stichting of de verzekeringsmaatschappij die pensioen uitkeert, als inhoudingsplichtige beschouwd. Daarnaast zijn, evenals ook thans het geval is, de uitvoeringsorganen van de sociale-verzekeringswetten alsmede instellingen die belast zijn met de honorering van aanspraken welke naar aard en strekking overeenkomen met die uit sociale-verzekeringswetten, zoals bovenwettelijke ziekengelden en ongevalsuitkeringen, belast met de inhouding van de loonbelasting op de door hen betaalde ziekengelden, ongevalsuitkeringen e.d.

Het tweede lid van artikel 6 trekt de omlijning van de buitenlandse inhoudingsplichtigen in zoverre ruimer dan de geldende bepalingen, dat het met de inhouding van de loonbelasting ook belast degene die binnen het Rijk een vaste vertegenwoordiger heeft, alsmede — in door de Minister aan te wijzen gevallen — degene die binnen het Rijk een of meer personen in dienst heeft. De laatst bedoelde bepaling heeft ten doel te voorkomen dat bij het aanwerven van personeel voor het verrichten van werkzaamheden hier te lande, de binnen het Rijk gevestigde ondernemer uit een oogpunt van concurrentie in een ongunstiger positie zou verkeren dan de buitenlandse ondernemer.

De immuniteit van vertegenwoordigers van andere Mogendheden en van de hun toegevoegde ambtenaren brengt mede, dat zij bezwaarlijk tot nakoming van door de Nederlandse werkgever opgelegde fiscale verplichtingen kunnen worden gedwongen. Dezelfde bezwaren doen zich voor ten aanzien van die internationale organisaties en hun vertegenwoordigers en functionarissen die, evenals de vorenbedoelde diplomatieke vertegenwoordigers, immuniteit genieten. Om deze reden worden zij volgens het derde lid van artikel 6 niet als inhoudingsplichtige beschouwd. Met het oog op de grote verscheidenheid die zich bij de internationale organisaties pleegt voor te doen, wordt voorgesteld de vrijstelling van inhoudingsplicht te hinnen aanzien afhankelijk te stellen van een aanwijzing door de Minister.

Artikel 7 geeft aan, wie inhoudingsplichtige is in de gevallen waarin krachtens de ficties van de artikelen 3 en 4 het bestaan van een dienstbetrekking wordt aangenomen.

De bepaling in artikel 8, eerste lid, wordt voorgesteld om de loonbelasting verder aan te passen aan de sociale-verzekeringswetten.

wetten, voor welke uitvoering een overeenkomstige bepaling niet gemist kan worden. De ondergetekende acht het wenselijk, dat deze erkende administratiekantoren, die reeds in feite de werkzaamheden op het stuk van de loonbelasting voor de eigenlijke werkgevers plegen te verrichten, ook formeel als inhoudingsplichtige worden aangewezen, daar zulks zowel voor die administratiekantoren als voor de belastingdienst een administratieve vereenvoudiging betekent.

De bepaling, voorgesteld in het tweede lid van artikel 8, strekt eveneens ter verdere aanpassing aan de sociale-verzekeringswetten. In bepaalde gevallen kan het in verband met praktische moeilijkheden bij de inhouding van de loonbelasting of bij de premie-inning wenselijk zijn in plaats van de door de artikelen 6 en 7 aangewezen inhoudingsplichtige voor subagenten de principaal van de agent, voor hulpen van thuiswerkers de opdrachtgevers van de thuiswerkers en voor musici, andere artiesten en beroepssportbeoefenaars degene in wiens inrichting wordt opgetreden, of de impressario aan te wijzen als inhoudingsplichtige.

Artikelen 9 tot en met 13. In § 1 van deze toelichting is reeds uiteengezet dat het begrip loon van het ontwerp nageoeg overeenstemt met het loonbegrip van het huidige Besluit, zoals dit na de coördinatie met de sociale-verzekeringswetten luidt. Om tot een meer doelmatige en overzichtelijke structuur van het ontwerp te geraken, is een tweede begrip ingevoerd: het zuivere loon. Het zuivere loon wordt gevonden door het loon te verminderen met de aftrekbare kosten, de persoonlijke verplichtingen en, voor de werknemers die binnen het Rijk wonen of geacht worden binnen het Rijk te wonen, met de buitengewone lasten en de aftrekbare giften. Behoudens ten aanzien van de buitenlandse werknemers, voor wie in het ontwerp de hierna uiteengezette betere aansluiting bij de inkomstenbelasting is nagestreefd, is met deze wijziging geen materieel verschil met de huidige regeling beoogd.

De bepalingen, vervat in artikel 11, eerste lid, letters *c* en *g*, 4°, zijn ontleend aan artikel 3*a*, eerste lid, van de Uitvoeringsresolutie Loonbelasting 1953; bij deze gelegenheid is de redactie van deze bepalingen enigszins vereenvoudigd.

Het tweede lid, letter *a*, van artikel 11 opent de mogelijkheid om, met afwijking van de algemene regeling inzake de belastingheffing over aanspraken op uitkeringen, niet de aanspraak in aanmerking te nemen voor het tijdvak waarin deze is ontstaan, doch in plaats daarvan de daaruit voortvloeiende uitkeringen te belasten, evenals zulks ingevolge artikel 3 van de Uitvoeringsresolutie Loonbelasting 1953 reeds thans het geval is met betrekking tot werknemers in publieke dienst.

De bepaling vervat in artikel 11, tweede lid, letter *d*, houdt verband met de voorgestelde mogelijkheid studiekosten op de voet van artikel 17, eerste lid, sub *c*, als buitengewone lasten in mindering van het loon te brengen. Wanneer de werkgever de opleiding verzorgt of de kosten daarvan voor zijn rekening neemt, zou dit voordeel enerzijds bij het loon geteld moeten worden, doch zouden anderzijds de kosten in beginsel als buitengewone lasten in aanmerking genomen moeten worden. De onderwerpelijke bepaling nu maakt het mogelijk deze bijtelling en de aftrek wegens buitengewone lasten te voorkomen. Bovendien kunnen aldus de moeilijkheden worden vermeden, welke verbonden zijn aan de waardering van een door de werkgever verstrekte beroepsopleiding. Uit administratief oogpunt betekent een en ander zowel voor de belastingdienst als voor werkgever en werknemer een belangrijke vereenvoudiging. Gelet op de aard van dit loonbestanddeel en om praktische moeilijkheden bij de toepassing van de regeling te voorkomen, is de ondergetekende voornemens daarin niet de beperking op te nemen dat de vrijstelling slechts geldt als de uitkeringen en verstrekkingen een waarde van meer dan f 200 per jaar vertegenwoordigen.

De in artikel 13 vervatte waarderingsregel voor niet in geld genoten loon is ontleend aan artikel 29 van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958; in verband daarmee moge de ondergetekende hier volstaan met een verwijzing naar de toelichting bij laatstgemeld artikel.

Artikelen 14 tot en met 18. De bepalingen omtrent de aftrekbare kosten, de persoonlijke verplichtingen, de buitengewone lasten en de aftrekbare giften zijn ontleend aan de overeenkomstige artikelen — t.w. 31, eerste lid, en tweede lid, letter *b*, 37 tot en met 39 en 40, derde lid — van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958. De in het algemene gedeelte van deze toelichting besproken jaarherrekening van de loonbelasting in geval verminderingen wegens aftrekbare kosten e.d. tot een verschil in belastingheffing ten opzichte van de inkomstenbelasting zouden leiden, kan zonder bezwaar ook gelden voor de vermindering wegens giften aan kerkelijke, charitatieve en andere instellingen. Er bestaat dan echter niet voldoende reden om het thans geldende bijzondere systeem van vermindering ter zake van deze giften, hierin bestaande dat de giften voor aftrek in aanmerking komen in het jaar volgende op dat waarin zij zijn gedaan, te bestendigen. Volgens het wetsontwerp geldt daarom voor de giften dezelfde wijze van aftrek als voor de aftrekbare kosten, de persoonlijke verplichtingen en de buitengewone lasten.

De samenhang tussen de loonbelasting en de inkomstenbelasting heeft ertoe geleid om bij artikel 9, tweede lid, te bepalen, dat de vermindering wegens buitengewone lasten en giften uitsluitend toekomt aan binnen het Rijk wonende werknemers, en om bij artikel 15 de vermindering wegens persoonlijke verplichtingen ten aanzien van degenen die niet binnen het Rijk wonen, te beperken tot de renten van schulden die verzekerd zijn door hypotheek op een binnen het Rijk gelegen of gevestigde onroerende zaak en de premies ingevolge de Algemene Ouderdomswet en de Algemene Kinderbijslagwet.

De buiten het Rijk verblijf houdende Nederlanders, die in dienstbetrekking staan tot een Nederlandse publiekrechtelijke rechtspersoon en de bij hen inwonende echtgenote en minderjarige kinderen worden volgens artikel 2, tweede lid, van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958 geacht binnen het Rijk te wonen. Zij staan dus ook voor de aftrek wegens persoonlijke verplichtingen, buitengewone lasten en giften geheel op één lijn met andere binnen het Rijk wonende belastingplichtigen. Voor de heffing van de loonbelasting wordt dit resultaat bereikt door het bepaalde in artikel 9, derde lid, van het onderhavige ontwerp.

Voor de verhoging van het minimum-bedrag van de aftrekbare kosten en de persoonlijke verplichtingen moge worden verwezen naar de toelichting op de artikelen 32 en 33 van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958. Voorts zij nog verwezen naar artikel 36, tweede lid, van het onderhavige ontwerp.

Artikelen 19 tot en met 21. De bepalingen inzake het loonbelastingtarief vertonen, behoudens hetgeen in de volgende alinea wordt behandeld, in materieel opzicht geen afwijking van de bestaande regeling.

In het eerste lid van artikel 19 wordt voor het tarief verwezen naar de voor het jaar van inhouding geldende tabel voor de inkomstenbelasting. Deze verwijzing brengt in zoverre een nauwere aansluiting van de loonbelasting bij de inkomstenbelasting, dat voor beide belastingen het voor het jaar van genieten geldende tarief wordt toegepast, hetgeen onder de huidige bepalingen niet steeds het geval is. Zo wordt volgens het Besluit de loonbelasting over nabetalingsen, welke betrekking hebben op oude loontijdvakken, berekend naar de voor die loontijdvakken geldende loonbelastingtabellen. Voor deze onderlinge afwijking, die overigens van gering belang is, blijft onvoldoende grond, nu bij de meergenoemde jaarherrekening alle in een jaar genoten loon, onverschillig over welk tijdvak het is genoten, naar het voor dat jaar geldende tarief zal moeten worden belast.

Volgens het vierde lid van artikel 19 zullen de met ingang van 1954 ingevoerde bijzondere loonbelastingtabellen gehandhaafd kunnen blijven. Deze tabellen hebben in de praktijk geleid tot een aanzienlijke vereenvoudiging van de loonadministratie, doordat de bestanddelen van het loon die fiscaal op andere wijze worden behandeld dan voor de premieheffing ingevolge de sociale-verzekeringswetten — onder welke be-

standdelen met ingang van 1957 ook de ingevolge de Algemene Ouderdomswet en te zijner tijd ook de ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet ingehouden premie valt — zodanig in die tabellen zijn verwerkt, dat nevens het bedrag van het loon waarin die (positieve en negatieve) bestanddelen niet zijn opgenomen, terstond het belastingbedrag is vermeld.

De omschrijving van het begrip „invalide” in artikel 20, tweede lid, is aangepast aan de overeenkomstige omschrijving in de regeling van de kinderaftrek, voorkomende in artikel 23, eerste lid, letter *e*.

Artikelen 22 tot en met 24. Deze bepalingen, handelende over de indeling van de werknemers in tariefgroepen en over de kinderaftrek, komen nagenoeg overeen met de artikelen 46 en 47 van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958, hetwelk de regeling van de kinderaftrek weer heeft ontleend aan het aanhangige ontwerp van wet tot herziening van de kinderaftrek (Zitting 1957—1958 — 4957).

De punten van verschil met het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958 betreffen in de eerste plaats de peildatum en de vorm waarin de extra-aftrek voor een kind dat voor drie kinderen telt, wordt genoten. De redenen die daartoe hebben geleid, zijn reeds in § 1 van deze memorie aangegeven. Daarnaast is in het onderhavige ontwerp niet opgenomen de eis van wederkerigheid, welke artikel 47, vijfde lid, van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958 stelt voor de kinderaftrek voor buitenlandse belastingplichtigen. Een dergelijke eis kan reeds met het oog op de uitvoering door de werkgever bezwaarlijk voor de loonbelasting worden gesteld. Bovendien zou door deze eis, welke niet geldt voor de aanspraak op kinderbijslag, afbreuk worden gedaan aan de vereenvoudiging, bereikt door de coördinatie met de sociale verzekeringswetten en met name door de samenvoeging van de premietabellen voor de Algemene Ouderdomswet met de loonbelastingstabellen tot gecombineerde premie- en loonbelastingstabellen, waarin de aanspraak op kinderbijslag is verdisconteerd.

Wat de extra-aftrek betreft voor kinderen die fiscaal voor drie kinderen tellen, wordt er de aandacht op gevestigd, dat deze in artikel 23, vijfde lid, wordt gesteld op f 780 per jaar, in plaats van op f 60 per maand, zoals thans het geval is. Deze verruiming steunt enerzijds op de omstandigheid, dat een vermindering van f 780 gemakkelijker en zonder uitdrukkelijke wetsbepaling als vervat is in artikel 8, achtste lid, tweede volzin, van het geldende Besluit, kan worden herleid tot de overeenkomstige verminderingen voor loontijdvakken van een maand, een week, een dag en een halve dag en anderzijds op deze grond, dat de huidige aftrek van f 60 per maand ten gevolge van de verhoging van de aanslaggrens tot f 6900 en van de in 1955 tot stand gekomen tariefsverlaging aanpassing behoeft.

Artikel 25. Dit artikel bepaalt dat de loonbelasting wordt geheven door inhouding op het loon en dat de ingehouden belasting op aangifte moet worden afgedragen. Ten aanzien van de wijze van afdracht zullen de algemene voorschriften gelden welke ter zake zijn voorgesteld in artikel 19 van het ontwerp van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Het tweede lid van de onderwerpelijke bepaling is ontleend aan artikel 29, eerste lid, van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958 en is in zoverre ruimer dan het geldende artikel 7 van het Besluit, dat als tijdstip waarop de loonbelasting moet worden ingehouden, mede wordt aangewezen het tijdstip waarop het loon rentedragend, dan wel vorderbaar en tevens inbaar wordt. De aansluiting te dezen aan de inkomstenbelasting, welke ook door de Hoge Raad is aangevaard in zijn arrest van 1 maart 1950, Beslissingen in Belastingzaken no. 8789, vloeit voort uit het karakter van voorheffing van de loonbelasting, dat medebrengt dat de loonbelasting wordt ingehouden in hetzelfde jaar als dat waarin het loon aan de inkomstenbelasting is onderworpen.

Met het voorschrift van het derde lid is beoogd de inhoudingsplichtige zoveel mogelijk te ontlasten van de taak rekening

te houden met bepalingen van interregionaal en internationaal fiscaal recht.

Artikelen 26 en 27. De verplichtingen, welke de heffing van de loonbelasting voor de werkgever en de werknemer medebrengt, zoals die tot het voeren van een loonboekhouding en het inzenden van loonbelastingkaarten door de werkgever en het invullen van een werknemersverklaring door de werknemer, zijn in het huidige Besluit uitvoerig geregeld. De onderwerpelijke artikelen daarentegen leggen slechts de grondslag van deze verplichtingen en laten de nadere uitwerking over aan door de Minister te stellen uitvoeringsregelen. Deze meer moderne opzet heeft echter niet ten doel in materieel opzicht enige wijziging te brengen in de bestaande regeling. Het ligt dan ook in het voornemen het met ingang van 1954 ingevoerde systeem om slechts een nieuwe werknemersverklaring te vragen bij wijziging van de kinderaftrek of van de groepsindeling, te bestendigen, aangezien dit systeem efficiënter werkt dan de voordien geldende regeling om telken jare, ook bij ongewijzigde omstandigheden, een nieuwe werknemersverklaring te doen invullen. Ter wille van een efficiënte controle op de naleving van deze regeling kan het evenwel wenselijk zijn van tijd tot tijd door alle werknemers een nieuwe werknemersverklaring te doen inleveren.

Artikel 28. De in dit artikel vervatte bepalingen komen nagenoeg overeen met de voorschriften ten aanzien van de door de inspecteur te verlenen aftrek welke thans in de artikelen 13, 14, 14a en 16 van het Besluit voorkomen.

Het derde lid van dit artikel beoogt een oplossing te geven voor de moeilijkheden, voortvloeiende uit het laat indienen van het verzoek om vermindering of uit vertraging in de beschikking op zulk een verzoek. De herrekening van de belasting op grond van artikel 31, tweede lid, letter *c*, zal in sommige gevallen een aanvulling kunnen vormen op de hier voor de inhouding gegeven oplossing. Opgemerkt zij nog dat uit de bewoordingen van dit lid, volgens hetwelk de vermindering wordt toegerekend aan loontijdvakken, blijkt dat geen wijziging wordt gebracht in de bestaande regeling, inhoudende dat geen vermindering wordt toegepast op beloningen die naar het bijzonder tarief (artikel 10 van het Besluit, artikel 21 van het ontwerp) worden belast.

Artikel 29. Bij artikel 1 is reeds toegelicht waarom de invorderingstermijn van een maand voor naheffingsaanslagen dient te worden gehandhaafd.

Artikel 30. De bij artikel 6 besproken verruiming van de werkingsfeer van de loonbelasting ten aanzien van buitenlandse werkgevers heeft er toe geleid de regeling van de aansprakelijkheid voor de door een buitenlandse werkgever in te houden loonbelasting daarbij aan te passen. Overigens zijn op het stuk van de aansprakelijkheid voor de loonbelasting geen materiële wijzigingen voorgesteld.

Artikelen 31 en 32. Volgens het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 zullen voor bepaalde groepen van werknemers, ten aanzien van wie de toepassing van de algemene heffingsregelen tot praktische moeilijkheden aanleiding zou geven, bij algemene maatregel van bestuur nadere, zo nodig van de wettelijke bepalingen afwijkende, regelen gesteld kunnen worden. Voor de onder 1° tot en met 6° genoemde groepen bestaan ook thans bijzondere regelen, welke zijn getroffen op grond van de bij artikel 31 van het Besluit verleende delegatie.

De onder letter *a* van het tweede lid van artikel 31 opgenomen delegatie tot het vaststellen van aanvullende regelen betreffende de gelijkstelling van bepaalde kapitaalpolissen met lijfrentepolissen komt overeen met die van artikel 22, tweede lid, letter *a*, van het ontwerp van de Wet op de inkomstenbelasting 1958.

De bijzondere regeling, welke op grond van het bepaalde in het tweede lid, letter *b*, moet worden getroffen, heeft betrekking op gevallen waarin de werknemer naast zijn periodieke maand- of weekloon, over een ander loontijdvak over-

werkgeld of een andere beloning ontvangt, waarin hij een uitkering ingevolge een sociale verzekeringswet door tussenkomst van zijn werkgever uitbetaald krijgt of van deze een suppletie ontvangt op een rechtstreeks door het uitvoeringsorgaan betaalde uitkering of waarin hij loon (b.v. fooien) van een niet-inhoudingsplichtige ontvangt. De desbetreffende voorschriften komen thans voor in de artikelen 7 en 9 tot en met 13 van de Uitvoeringsresolutie Loonbelasting 1953.

Wat de onder letter *c* van het tweede lid bedoelde herrekening van de loonbelasting betreft, ligt het, zoals reeds in § 1 van deze memorie is uiteengezet, in de bedoeling om de thans bij administratief voorschrift getroffen regeling voor een kwartaals- of halfjaarsherrekening van de loonbelasting uit te breiden tot een jaarherrekening en deze herrekening niet alleen mogelijk te maken indien het bruto-loon sterk wisselt, maar ook in gevallen waarin verminderingen ter zake van aftrekbare kosten e.d. niet over het gehele jaar geldend gemaakt kunnen worden. Aangezien deze verminderingen een (negatief) bestanddeel vormen van het „zuivere” loon, kunnen deze

beide gevallen van herrekening in de wettelijke bepaling worden samengevat in de omschrijving „sterk wisselend zuiver loon”.

Aan de thans bij administratief voorschrift getroffen regeling voor de inhouding van geschatte bedragen, gevolgd door periodieke afrekening — welke regeling vooral van belang is voor werkgevers met een gemechaniseerde loonboekhouding — zal door het bepaalde onder letter *d* van het tweede lid, eveneens een wettelijke basis gegeven kunnen worden.

De uitbreiding van de werkingssfeer van de loonbelasting, aangegeven in artikel 32, is in § 1 van deze memorie reeds toegelicht.

Artikel 34. Bij artikel 1 is toegelicht waarom het nodig wordt geoordeeld de bedragen der kohieren van naheffingsaanslagen in de directe belastingen uit te zonderen in artikel 20 van de Comptabiliteitswet 1927 (*Stb.* 259).

De Minister van Financiën,

HOFSTRA.